

Septintas skyrius

Tino ir Grizelos trobelė

Kai Tinas raitas ant asiliukės Grizelos vėl pasirodė pajūryje, vaikai jį pasitiko garsiais valiavimais, ir Tinas linksmi jiems pamojavo ranka.

– Tegyvuoja Tinas! Tegyvuoja Grizela! – šaukė vaikai.

Čia Tinas susimąstė. Taip, jam ir jo asiliukei reikia gyventi. Bet iš ko? Ir kur?

Dėl savęs jis niekuomet nesukdavo galvos. Kiekvieną kart turėdavo stogą virš galvos. Tegu tai būdavo ir pašiūrės stogas arba pinijos laja.

Ir Tinas pasakė:

– Na, Grizela, mums reikia pasistatyti namą.

Berniukas žinojo nuošalią vietelę laurų krūmuose. Jis tuoj pat ėmėsi darbo. Peiliu prisipjovė nendrių, meldų ir paparčių. Ant Grizelos nugaros atgabeno viską į statybos vietą.

Užėjus vakarui, Tinas ir Grizela įsikėlė į naują būstą. Trobelėje buvo tik viena patalpa. Tačiau berniukui ir asiliukei vietos užteko.

– Reikia atšvęsti įkurtuves, Grizela, – pasakė Tinas asiliukei. – Va tau vakarienei šviežios žolės ir dvi saujos figų desertui.

Tiktai dabar Tinas prisiminė, kad jis visą dieną nieko nevalgė. Jo pilvas urzgė. Asiliuke pasirūpino, o save pa-

miršo. Gal nueiti pas žvejus ir paprašyti duonos riekės? Ne, neis, kaipgi paliks asiliukę vieną.

„Reikia pakalbėti su ja“, – pagalvojo Tinas.

– Klausyk, Grizela, gal pasidalinkim figas. Aš jas suskaičiuosiu: dvi, trys... septyniolika figų. Tau bus vienuolika, o man šešios. Teisingai padalinau, ar ne?

Asiliukė linktelėjo galva. Taip taip, ji linktelėjo galva. Tinas be galo apsidžiaugė. Asiliukė jį supranta, ir jis pats greit supras asilų kalbą.

Paskui jie atsigulė.

Įlankoje ošė jūra. Vanduo plakėsi į uolas. Pro trobelės plyšius švietė mėnulis. Dvelkė vos juntamas vėjelis.

Tinas ir Grizela užmigo. Asiliukė knarkė, retsykais suurgzdavo berniuko pilvas.

Vidurnaktį Tinas pabudo kalendamas dantimis. Vien tiktai su trumpomis kelnėmis ir palaikiais marškiniams jam buvo šalta.

– Tau šalta? – paklausė asiliukė Grizela pakėlusį galvą.

Tinas išsigando. Asiliukė kažką pasakė. Ar tik jis nesapnuoja?

– Tau šalta, – pakartojo asiliukė. – Eikš, pasislink prie manęs.

Tinas išsigandęs sulaikė kvapą.

– Tu bijai? – paklausė asiliukė.

– Ne, ne, – sušnibždėjo Tinas.

Iš susijaudinimo jis net drebėjo, tačiau pasislinko prie asiliukės ir patenkintas pajuto malonią šilumą.

Tinas užmerkė akis ir pasakė:

– Man truputį nejauku. Kaip čia išeina, kad aš jau suprantu asilų kalbą.

– Asilų kalbą arba supranti, arba nesupranti, – atsakė Grizela. – Dauguma žmonių jos nesupranta.

Tinas labai džiaugėsi, kad jis kaip tik iš tų suprantančių.

– Aš labai dėkingas gerajai Petronelai ir džiaugiuosi, kad turiu tokią protingą asiliukę. Tačiau dabar man reikia tavim rūpintis. Trobelę mes jau turim. Tik kaip mums pelnytis duoną? Aš galėčiau dirbti laukuose, galėčiau plaukti su žvejais į jūrą. Užmokesčio galbūt užtektų abiem. Bet aš juk negaliu palikti tavęs čia vienos.

Grizela atsakė:

– O kam mane čia palikti? Argi negalim mes gauti darbo kartu? Ar aš negaliu traukti vežimo? Ar negaliu nešioti nešulių? Va, pažiūrėk į mano nugarą!

– Senoji Petronela už tai ant manęs turbūt supyktų, – atsakė Tinas.

Asiliukė nusijuokė.

– Ak, pas senąją Petronelą aš taip dirbau! Nešiojau, ką uždėdavo ant nugaros. Net malūną sukau ir traukiau iš šulinio vandenį. Petronela man užrišdavo akis, kad nesisuktų galva amžinai einant ratu. Oho, kaip aš dirbau! Bet ji man buvo gera. Niekada nemušė. Niekada nebarė ir neplūdo. Tik tai šnibždėdavo į ausį, į štai šitą, kairiąją. Per dieną ji bentsyk pasakydavo malonų žodį.

– Galbūt tai ir yra tavo juodosios ausies paslaptis? – paklausė Tinas.

– Greitai auš, – išsisuko nuo tiesaus atsakymo asiliukė. – Mums reikia dar bent kiek nusnūsti.

Ir vėl padėjo galvą ant paparčių pagalvės. Netrukus pasigirdo jos knarkimas. Tinas dar taip pat užsnūdo.

